

ĐÀI PHÁT THANH VÀ TRUYỀN HÌNH TỈNH TUYỀN QUANG

TÁC PHẨM THAM DỰ
LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC LẦN THỨ XVI – NĂM 2024
CÂU CHUYỆN TRUYỀN THANH
ÁM ẢNH

Nhóm tác giả: Ngọc Toàn - Tăng Hà - Thu Giang - Hồng Hạnh –Thu Thường – Minh Hoan- Minh Tuấn

Thể loại: Câu chuyện truyền thanh.

Thời lượng: 28 phút.

Phát sóng: Ngày 09/03/2024.

Đơn vị: Đài Phát thanh và Truyền hình tỉnh Tuyền Quang.

HỒ SƠ TÁC PHẨM DỰ THI
LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC LẦN THỨ XVI – 2024

1. Tác phẩm:

- Tên tác phẩm: ÁM ẠNH
- Thể loại: Câu chuyện truyền thanh.
- Thời lượng: 28 phút - Thời gian phát sóng: Ngày 09/3/2024

2. Tác giả: - Tên tác giả, nhóm tác giả: Nguyễn Ngọc Toàn - Tăng Thị Hà - Trần Thị Thu Giang - Trần Thị Hồng Hạnh – Đỗ Thị Thu Thường - Vũ Thị Minh Hoan- Đỗ Minh Tuấn.

- Đơn vị: Đài Phát thanh và Truyền hình tỉnh Tuyên Quang
- Địa chỉ đơn vị: 219, đường Tân Trào, phường Phan Thiết, thành phố Tuyên Quang, tỉnh Tuyên Quang.
- Điện thoại liên hệ: 0983972282 (Thu Giang) - Email: tranthugiangttv@gmail.com

3. Nhóm thực hiện tác phẩm:

- Biên tập kịch bản: Nguyễn Ngọc Toàn
- Biên tập chương trình: Tăng Thị Hà
- Kịch bản : Trần Thị Thu Giang, Đỗ Thị Thu Thường.
- Đạo diễn chương trình: Trần Thị Thu Giang, Trần Thị Hồng Hạnh.
- Diễn viên diễn xuất: Dẫn chương trình: Đỗ Minh Tuấn, Tập thể diễn viên.
- Kỹ thuật âm thanh: Vũ Thị Minh Hoan.

4. Thông tin trên bằng khen:

- Tên tác phẩm: ÁM ẠNH
- Tên tác giả: Nguyễn Ngọc Toàn - Tăng Thị Hà – Trần Thị Thu Giang - Trần Thị Hồng Hạnh – Đỗ Thị Thu Thường – Vũ Thị Minh Hoan- Đỗ Minh Tuấn.

XÁC NHẬN THỦ TRƯỞNG ĐƠN VỊ
(Ký tên, đóng dấu)

Nguyễn Ngọc Toàn

TT	NỘI DUNG	GHI CHÚ
	Mục hiệu: Câu chuyện truyền thanh	
1	Dẫn chuyện: Thưa quý vị, thưa các bạn! Việt Nam là một trong những quốc gia có sự đa dạng về hệ sinh thái, loài và nguồn gene, đặc biệt là các loài động vật hoang dã quý, hiếm và đặc hữu. Tuy vậy, nguồn tài nguyên quý giá này hiện đang bị đe dọa bởi nhiều nguyên nhân trong đó nạn khai thác, săn bắt, buôn bán, tiêu thụ trái phép đang là một vấn đề nóng thu hút sự quan tâm của toàn cầu, là nguyên nhân chính dẫn đến sự suy giảm nhanh chóng quần thể các loài động vật hoang dã, đẩy nhiều loài đến bờ vực của sự tuyệt chủng. Câu chuyện truyền thanh “Ấm ảnh” của Đài Phát thanh và Truyền hình tỉnh Tuyên Quang gửi đến quý vị và các bạn ngay sau đây như một lời cảnh tỉnh dành cho những ai đang thực hiện hành vi săn bắt, buôn bán, tiêu thụ trái phép, giúp mỗi người nhận thức đúng đắn hơn về vai trò to lớn của mẹ thiên nhiên với đời sống con người, qua đó có ý thức bảo vệ tự nhiên, chung tay chấm dứt nạn săn bắt, tiêu thụ, sử dụng động vật hoang dã. Mời quý vị và các bạn cùng nghe.	
2	<i>Nhạc gấp gáp, hồi hộp, gay cấn</i>	
3	Thơ: Ông Tám...tôi xin ông...xin ông...cần cơm cần cỏ lạy ông...ông đừng có giết tôi... Tám: Hừ...xin à...ai cho mà mày xin...hôm nay...hôm nay tao sẽ giết mày...sẽ cho mày về châu ông bà ông vải... Thơ: Kìa...ông Tám...ông hãy bỏ khẩu súng xuống....xin ông đừng đùa...súng ông không phải là thứ để đùa...xin ông... Tám: Đùa ư ? (cười man dại) Mày nghĩ tao có thời gian để đùa ư ? Không, tao không đùa. Tao sẽ giết mày...thằng trời đánh... Thơ: Trời ơi...tôi xin ông... Tám: À...không...không thể gọi mày...như thế...hôm nay...hôm nay tao sẽ tổng khứ mày như tổng khứ một thứ bần thủ, ghê tởm nhất mà tao gặp phải... Thơ: Trời ơi...ông Tám...ông hãy bình tĩnh lại...	

	Tám: Bình tĩnh...mày muốn tao bình tĩnh hả ? Này...thì bình tĩnh này...(một tiếng súng nổ chát chúa)	
4	Nhạc nổi <i>Nhạc êm dịu vui tươi - Tiếng chim hót líu lo, tiếng suối chảy – tiếng đàn khỉ trêu đùa nhau chí chèo...Bỗng một tiếng súng nổ chát chúa – tiếng đàn khỉ kêu choe chèo...</i>	
5	Thoi: (Reo âm ỉ) Trúng rồi...trúng rồi...sư phụ...sư phụ bắn tài quá...một phát ăn ngay... Tám: Khoan đã...Thoi...mày có thấy gì không ? Thoi: Một phát bắn hoàn hảo, trúng ngay đầu con khỉ mẹ. Nó đang đang giãy chết...cổ bám vào cành cây... Tám: Không, hình như nó đang có con nhỏ...một con khỉ con vừa sinh...nó đang bế trên tay... Thoi: Vâng vâng...để em chỉnh lại ống nhòm xem...a đúng rồi...một con khỉ con mới sinh...nó vẫn đang cổ bám lấy mẹ...nó đang bú sư phụ ạ. Tám: (Thảng thốt) Trời ơi... Thoi: Sao sư phụ có vẻ hốt hoảng vậy ? Một phát ăn hai càng tốt chứ sao ? Khỉ mẹ mà rơi thì chắc chắn khỉ con cũng đi theo...nồi cao khi càng đắt giá, sư phụ ơi...trúng mảnh rồi... Tám: (Quát) Thoi...mày có im mồm đi không ? Thoi: (Ngạc nhiên) Ở kia...sư phụ làm sao thế ? Ô, con khỉ mẹ dường như đang cố trao lại con khỉ con cho một con khác trong đàn...trước khi nó rơi...đại ca...bắn luôn cả con kia đi...tí ra nhặt ba con luôn một thể... Tám: (Run) Không...tao...tao không bắn nữa...tao...tao sợ... Thoi: Ở...sư phụ... bị làm sao thế...với tài thiện xạ của sư phụ thì chỉ cần giơ súng lên và bóp cò thôi mà. Điều gì làm sư phụ sợ ? Tám: Tao...tao không biết... Thoi: Kia...bắn nhanh lên...không chúng nó chạy mất... Tám: Không, tao không bắn nữa. Mày rõ chưa ? Thoi: Ở kia...sư phụ bỗng dưng làm sao thế ? Sư phụ không bắn thì đưa đây em bắn...mục tiêu rõ mồn một thể này...nhắm mắt bắn cũng trúng. Tám: Không, không được...	

	Thoi: Nào, sự phụ...đưa súng đây... Tám: (<i>Gào lên</i>) Tao cầm mày...mày mà đụng vào khẩu súng là tao bắn mày trước đấy, rõ chưa ? Thoi: Trời ơi...anh Tám...nay làm sao thế ? (<i>Mừng rõ</i>) Ối...may quá...con khi mẹ rơi rồi... Tám: Con...con khi con thế nào ? Thoi: Cũng rơi luôn...Hay quá...để em ra nhặt con khi mẹ và tóm con khi con luôn...may là nó không kịp trao con khi con cho...bố nó. Em đoán thế...Bọn khi bỏ chạy hết rồi...Để em ra nhặt...	
6	- Nét nhạc -	
7	Thoi: Đây, sự phụ ơi...chiến lợi phẩm đây rồi...(<i>Tiếng con khi con kêu chí chóc</i>) Tiếc quá, nếu sự phụ cho em bắn thì ăn luôn con khi đực. Cả gia đình nhà nó sẽ vào lò nấu cao...(<i>Con khi con vẫn kêu</i>) Con này nó kêu nhiều quá...chắc cu cậu đang đau khổ vì mẹ chết bất đắc kỳ tử đây... Cứ để nó kêu mãi thế này chắc không ổn. Sự phụ... Tám: (<i>Như giết mình</i>) hử...mày nói cái gì ? Thoi: Ở kìa...sự phụ...sao như người mất hồn thế ? Em bảo là em cho con khi con này một nhát đi theo mẹ nó luôn nhé. Chứ cứ để nó kêu chí chóc thế này về dọc đường kiếm lâm phát hiện ra thì khôn. Tám: Không...tao cầm mày...tao cầm mày đụng đến nó, rõ chưa ? Mày mà đụng đến nó là tao giết. Rõ chưa ? Thoi: Ở kìa...hôm nay sự phụ tôi cứ như ma ám ấy nhỉ. Nó chỉ là một con khi thôi mà. Cũng chỉ là để nấu cao thôi, nhưng hàng trăm con khi khác sự phụ đã hạ sát...có khác gì đâu... Tám: (<i>Quát</i>) Mày...mày cầm mồm...cầm mồm ngay cho tao nhờ...	
8	Nhạc	
9	Tám: (<i>Mơ ngủ</i>) Không, tôi xin các người, tôi không cố ý giết ai cả...tôi xin các người... tôi chỉ...bắn...bắn nhầm... Thanh: (<i>Gọi</i>) Anh Tám...anh Tám ơi...làm gì mà ú a ú ó thế ? Tám: (<i>Vẫn tiếp tục mê sảng</i>) Tôi xin các người..tôi trót đại...tôi thề từ này sẽ không bắn nữa...tôi không bắn...không bắn...	

Thanh: Anh Tám...anh Tám ơi...dậy đi...(gào to) dậy đi...

Tám: (Giật mình tỉnh dậy) Ồi...hóa ra...hóa ra...

Thanh: Anh nằm mơ cái gì mà khiếp thế...cứ bắn với giết ?

Tám: Anh...anh...hóa ra anh đang ngủ à...trời ơi...ác mộng...ác mộng...khiếp quá...

Thanh: Anh mơ cái gì mà khiếp thế ?

Tám: Anh mơ thấy bị một đàn khỉ, con thì cụt đầu, con cụt chân, con bị phanh bụng...chúng truy đuổi anh, cả đàn, mỗi con cầm một khẩu súng, chĩa vào đầu anh, chuẩn bị bóp cò.

Thanh: Mơ với mộng kiểu gì mà sợ thế ?

Tám: Thanh...nồi...nồi cao khỉ đang nấu giở dưới nhà...em...em mang đồ đi cho anh.

Thanh: (Ngạc nhiên) Đồ đi ? Anh và nói là...

Tám: Mang đồ đi...

Thanh: Nhưng...cả đồng tiền.

Tám: Cả đồng tiền cũng bỏ...

Thanh: Trời đất...sao hôm nay chồng tôi lại lạ thế này ?

Tám: Thôi, từ nay bỏ nghề săn bắt, buôn bán động vật hoang dã em ạ.

Thanh: Nghề gia truyền, cái cần câu cơm của cả nhà mà anh bỏ sao ?

Tám: Gia truyền cũng bỏ, cần câu cơm cũng bỏ, anh sẽ nghĩ cách sau, cùng lắm là chạy grab nuôi con...chứ thế này...anh hãi lắm.

Thanh: Nhưng đã có chuyện gì xảy ra với anh thế ? Chuyện gì đã khiến anh thay đổi đột ngột như vậy ?

Tám: Chuyện này...chuyện này anh...anh...

Thanh: Anh Tám... lúc nãy, trong cơn ác mộng, anh đã gào ầm lên là tôi trót dại, tôi đã nổ súng, đã bắn nhầm... (Thảng thốt, lo sợ) Chết...hay là...hay là trong lúc đi săn, anh đã bắn nhầm ai đó

Tám: Không...không phải thế... đúng là anh đã bắn...nhưng...

Thanh: Trời đất...anh đã bắn ? Anh bắn vào ai rồi ?

Tám: Anh...anh không bắn người...anh chỉ bắn...bắn vào một con khỉ.

Thanh: Một con khỉ ? bắn vào một con khỉ thôi ư ?

Tám: Đúng...anh đã bắn một con khi.

Thanh: Trong cuộc đời đi săn của mình, anh đã bắn đến hàng trăm con, chứ có phải đây là lần đầu đâu.

Tám: Nhưng lần này khác...khác những lần trước rất nhiều...lần này...anh đã bắn vào một con khi mẹ...nó đang cho con bú...

Thanh: Anh đã bắn một con khi đang cho con bú ư ?

Tám: Phải... Anh không quan sát thấy...vì anh tiếp cận nó từ phía sau lưng...

Thanh: Nhưng cũng chỉ là...một con khi thôi.

Tám: Phải...chỉ là một con khi thôi, nhưng nó còn là một người mẹ, em ạ. Trước khi chết...nó đã cố trao lại đứa con cho một con khi đực...lúc đấy...nó quay lại nhìn anh...ánh mắt của nó...ánh mắt đau đớn của một người mẹ phải vĩnh biệt con...có cả oán trách, căm hờn trong đó nữa...anh cam đoan đúng là như thế.

Thanh: Trời ơi...khi là loài khôn ngoan...chắc nó phải đau đớn lắm. Thế...nó có kịp trao con khi con không ?

Tám: Không...cả hai mẹ con nó rơi xuống...

Thanh: Trời ơi...thế con khi con....con khi con...

Tám: Con khi con không chết...rất may...con khi mẹ khi rơi xuống vẫn kịp xoay mình làm đệm cho con khi tiếp đất. Khi anh với thằng Thơi chạy đến, con khi con đang kêu hoảng loạn...còn...con khi mẹ đã chết...nhưng mắt nó vẫn trừng trừng nhìn anh...

Thanh: Ấm ảnh...thảo nào anh gặp ác mộng.

Tám: Tự nhiên...anh thấy sợ...anh thấy sợ em ạ.

Thanh: Em hiểu. Thế con khi con đâu rồi ?

Tám: Bọn anh mang về, đang để đằng nhà thằng Thơi.

Thanh: Bây giờ, anh định làm gì với nó ?

Tám: Anh chưa biết...anh vừa nghĩ...anh sẽ phải nuôi nó...phải nuôi nó để trả món nợ đã giết mẹ nó, khi nó còn đỏ hỏn...mẹ nó chết khi nó vẫn còn ngậm vú mẹ...

Thanh: Vâng...thế cũng được...nhưng anh phải nhanh lên, em sợ thằng Thơi nó không nghĩ như

	anh...nó sẽ cho con khỉ vào nồi cao mát. Tám: Ủ...em nói anh mới nghĩ ra...để anh đến nhà nó ngay...nó mà làm gì con khỉ...anh sẽ giết nó... Thanh: Kìa...anh Tám...	
10	<i>Nhạc</i>	
11	Tám: Thôi...Thôi ơi... Thoi: Ai kêu Thôi đó, có Thôi đây... Tám: Con khỉ con đâu ? Thoi: (<i>Cười đều cái</i>) Nó theo Tề Thiên đại thánh về Hoa quả sơn vui thú điền viên rồi, sư phụ ạ. Tám: Không phải lúc đùa, nó đâu ? Thoi: Theo quy trình bình thường thì đệ tử đã cho nó vào nồi cao rồi, sư phụ ạ. Tám: (<i>Gầm lên</i>) Thôi...tao giết mày... Thoi: Kìa, sư phụ, bỏ em ra, làm gì mà khiếp thế ? Có con khỉ con thôi mà làm như đệ tử cho mẹ sư phụ vào nấu cao không bằng. Tám: Tao đã nói trước đó, mày mà giết nó thì tao giết mày. Thoi: Bỏ ra, ông làm gì mà kinh thế ? Tôi chưa giết nó, được chưa ? Tám: Thế nó đâu ? Thoi: Đang nhốt nó ở một nơi...bí mật. Tám: Nó đâu ? Nói mau ! Thoi: Này, ông vừa phải thôi nhá. Không phải mỗi ông bắt được con khỉ ấy. Còn cả công tôi vác nó về từ rừng sâu. Tám: Mày muốn gì ? Thoi: Tôi muốn được trả công xứng đáng, sư phụ ạ. Tám: Thế nào là xứng đáng ? Thoi: Như ông nói là ông sẽ bỏ nghề, đúng không ? Tám: Phải. Thoi: Cái nghề săn bắt thú rừng, nấu cao đang được lắm. Tôi muốn được truyền bí quyết nấu cao nổi tiếng của ông.	

	Tám: Không có chuyện đó đâu. Thoi: Ô hay, ông đưa chân giò thì bà cũng phải thò chai rượu chứ. Tám; Tao còn bằng này tiền, mày hãy cầm lấy và trả con khỉ con cho tao. Chỉ có một cách duy nhất ấy thôi. Bằng không...mày biết tính tao rồi đấy, khi đã điên lên là bất chấp. Thoi: Hừ, cứ như ông đang trăn lột tôi vậy. Thôi được, tôi đang nhốt nó sau nhà, ông ra mà rước nó về. Tự nhiên đang kiếm tốt lại dùng dùng bỏ nghề. Ai bỏ thì bỏ chứ thằng này không bỏ, ông Tám ạ. Còn nữa, ông không truyền nghề thì tôi tự học. Cứ việc ném con vật vào nồi, đun, hôm sau sẽ có một nồi cao. Tám: Kệ xác nhà mày. Thoi: Vâng, tôi cũng kệ xác ông.	
12	<i>Nhạc</i>	
	Tám (Tự thuật) Thừa các vị ! Việc cầm súng bắn vào một sinh linh, tôi đã làm rất nhiều lần, cụ thể là bao nhiêu thì tôi không thể nhớ. Từ khi đi chưa vững, tôi đã biết cầm khẩu súng, được dạy ngắm và bóp cò. Bởi cha tôi cũng là một thợ săn có tiếng trong vùng. Lên 15 tuổi, tôi đã tự đi săn, bối cha tôi bỏ mạng trong một tai nạn. Sinh nghề tử nghiệp, ông bị một con lợn rừng húc chết. Bao nhiêu năm cầm khẩu súng, săn đuổi thú trong rừng sâu, tôi không hề nghĩ đến việc có ngày mình phải trả giá cho những điều mà mình đang gây ra. Cho dù cha tôi đã là một tấm gương tày liếp. Cho đến khi tôi gặp Lucky. Đó chính là con khỉ con mà tôi đã giết chết mẹ nó bằng một phát súng. Lucky, tiếng Anh có nghĩa là may mắn. Vợ tôi đặt cho nó cái tên đó. Nghe như một sự châm biếm sâu cay, bởi nó không hề may mắn chút nào. Chính tôi đã mang lại vận rủi cho nó, bằng cách bắn chết mẹ nó. Nhưng với tôi, gặp nó là một sự may mắn. Vì cái biến cố đó đã làm tôi tỉnh ngộ, để rồi dừng việc truy sát thú rừng của mình. Người ta nói rất nhiều điều cao siêu về bảo vệ môi trường, bảo vệ các loài thú, các nguồn gen hoang dã quý hiếm. Nhưng với tôi, đơn giản chỉ là ánh mắt tuyệt vọng trước khi chết của con khỉ mẹ, cùng sự sợ hãi cùng cực của con khỉ con đã khiến tôi tỉnh ra và kịp dừng “ tội ác” của mình với thiên nhiên. Dù rằng đã muộn, nhưng muộn còn hơn không!	
13	<i>Nhạc</i>	

14	Tám (<i>Tự thuật</i>): Lucky ở với gia đình tôi. Cả nhà tôi đều yêu quý nó. Coi nó như một thành viên trong gia đình. Đặc biệt là tôi, tôi dồn rất nhiều tình yêu thương cho nó, như một sự chuộc lỗi, với nó và với những con thú đã bị tôi hạ sát. Tôi bỏ nghề, tránh xa việc săn bắt, buôn bán động vật hoang dã. Tôi đã đem khẩu súng gác lên trần nhà, định bụng có dịp sẽ mang đi hủy. Thề không động đến thứ chết chóc đây..... Cho đến một ngày...	
15	Thanh: (Hốt hoảng) Anh Tám...anh Tám ơi... Tám: Có chuyện gì mà em hốt hoảng thế ? Thanh: Thằng Thơi...thằng Thơi nó...nó bắt ...bắt... Tám: Thằng Thơi bắt ai ? Thanh: Nó bắt...con Lucky... Tám: Hả ? Thanh: Bà Minh hàng xóm vừa báo em...nó...nó...nó giết con Lucky nấu cao rồi anh ơi... Tám: Thật...thật không ? Thanh: Bà Minh bảo...trước khi bị thằng Thơi giết thịt...con Lucky con chấp tay van lạy nó... Tám: Trời ơi...mẹ thằng chó...em ở đây...để anh chạy qua nhà nó xem thế nào...Thơi ơi...tao sẽ giết mày...tao sẽ giết mày... Thanh: Anh Tám...	
16	<i>Nhạc</i>	
17	Thơi: Ông ơi...xin ông đừng làm thế...viên đạn vừa rồi của ông chỉ suýt qua mang tai tôi vài xăng ti mét thôi. Tám: Cứ yên chí, đây là viên tao thử súng thôi, phát tiếp theo sẽ dịch vào giữa thêm dăm bảy xăng ti nữa. Thơi: Nghĩa...nghĩa là trúng...trúng vào giữa mặt...ôi ông ơi... Tám: Phải, thông minh lắm, oắt con ạ. Mày biết tao là tay thợ săn lão luyện ở vùng này rồi, đúng không ? Thơi: Vâng vâng, về sử dụng súng săn thì ông là bậc thầy. Tám: Vì vậy, nếu tao mà đã bắn thì không có trượt phát nào cả.	

	Thoi: Vâng vâng...nhưng tôi xin ông...ông hãy cời trói cho tôi, hãy cho tôi được sống. Tám: Cho mày được sống ư ? Thoi: Vâng...tôi còn con nhỏ. Tám: (<i>Gào lên như điên</i>) Con à...mày còn nhắc đến con sao ? Vậy thì ai giết Luc ky...ai giết Luc ky của tao hả ? Ai ? Đứa nào ? Thoi: Tôi...tôi...tôi không... Tám: Mày còn chối hả ? Chính là mày...là mày đã giết nó...Mày đã giết con tao...đã mổ bụng nó...Trời ơi...sao mày có thể làm thế với nó cơ chứ...tại sao ? Thoi: Ông Tám...ông hãy bình tĩnh...tôi...tôi chỉ... Tám: Mày có biết tao yêu thương Luc ky thế nào không ? mà thôi, không phải trả lời...một kẻ như mày thì làm sao có thể hiểu nổi thế nào là yêu thương... (<i>Gào lên</i>) Mày là một kẻ sát nhân...Tao...tao sẽ cho mày về châu âm phủ...máu phải trả bằng máu... Thoi: Kia...ông Tám...ông hãy hạ khẩu súng xuống...xin ông đừng chĩa nó vào tôi nữa... Tám: Không...không có chuyện đó đâu. Trước khi bị mày giết hại, Luc ky cũng đã chấp tay vái lạy xin mày tha chết...nhưng mày đâu có động lòng trắc ẩn. Mày còn dùng điện thoại quay phim lại... giờ thì tao cũng thế...tao sẽ quay lại phút trả giá của mày... đây, tao để máy ở đây...chế độ tự động...bắt đầu...Lên đạn...(<i>tiếng lên đạn</i>) Thoi: Trời ơi...tôi xin ông... Tám: (<i>Lạnh</i>) Một...chuẩn bị... Thoi: Ông Tám ơi...tôi xin ông... Tám: Hai, nâng súng ! Thoi: Trời ơi... tôi lạy ông...tôi chỉ giết một con khỉ thôi...Luc ky chỉ là một con khỉ thôi...ông hãy tỉnh lại đi...nó chỉ là một con khỉ...tôi chỉ giết một con khỉ thôi... Tám: Ba...	
18	<i>Nhạc mạnh</i>	
19	Thanh: (<i>Đột ngột xuất hiện, thất thanh</i>) Anh Tám... Tám: Thanh, em về đi. Đây là việc của anh và nó.	

	Thanh: Anh Tám...em xin anh...anh còn vợ con, gia đình...anh bắn vào nó nhưng chính là đang bắn vào cuộc sống gia đình, bắn vào trái tim vợ con anh đấy. Tám: Thanh... Thanh: Lucky nó cũng không muốn thế này đâu. Anh cứ để thằng Thơi đấy...công an họ sẽ xử lý...Người ta cũng đang tìm nó để bắt vì tham gia vào đường dây săn bắn, buôn bán động vật hoang dã... Anh hãy hạ súng xuống... Tám: Người ta sẽ tổng thăng chó này vào tù thật sao ? Thanh: Anh Tiến công an xã vừa gọi cho em bảo thế. Anh ấy cũng dặn anh là đừng manh động. Thơi: Tôi đi tù, thì ông ta cũng đi tù...chính ông ta đã bắn vào tôi... Tám: Mày hãy cầm ngay cái mồm của mày lại...bằng không...tao bắn vợ sọ mày... Thanh: Anh Thơi...anh hãy ngậm miệng lại...anh Tám...hãy đưa súng cho em...hãy đưa súng ngay cho em....	
20	<i>Nhạc buồn da diết</i>	
21	Tám (Tự thuật): Thừa các vị ! Tôi kể câu chuyện này từ trong trại cải tạo. Đi tù, đây là điều không ai muốn. Nhưng tôi tự thấy mình xứng đáng phải trả giá. Vì Lucky, vì những gì tôi đã gây ra cho mẹ con nó. Và vì cả đồng loại nó nữa. Tôi hy vọng, câu chuyện này sẽ là bài học cho rất nhiều người. Để chúng ta trân trọng hơn giá trị của thiên nhiên. Chà đập lên nó, tất yếu sẽ trả giá, như tôi....	
22	<i>Nhạc kết</i>	
23	Dẫn chuyện: Quý vị và các bạn vừa theo dõi Câu chuyện truyền thanh với nhan đề “ÁM ẢNH” của Đài Phát thanh và Truyền hình tỉnh Tuyên Quang. Nhóm tác giả thực hiện chương trình: Ngọc Toàn - Tăng Hà –Thu Giang - Hồng Hạnh - Thu Thường - Lâm Cương - Minh Hoan. Và tập thể các diễn viên. Chương trình xin được khép lại tại đây. Cảm ơn sự chú ý lắng nghe của quý vị và các bạn, xin kính chào tạm biệt và hẹn gặp lại./.	

Đã duyệt : NNT

